

OZOLAINE.LV

www.ozolaine.lv

www.rezeknesnovads.lv

JANVĀRIS 1[69] 2020

IZDEVUMS IZNĀK VIENU REIZI MĒNESĪ

**LAI 2020.GADĀ VISA PIETIEK NE TIKAI PAŠIEM,
BET ARĪ ŽURKAI SIERA GABALIŅA NAV ŽĒL!**

Trešdien, 1.janvārī, pēc Gregora kalendāra sākas garais baltās metālkās žurkas gads. Kāds tas būs? Ko tas nesīs mums visiem? Par to izdarīsim secinājumus pēc gada, taču viennozīmīgi žurkas gada sākums mums atmiņā paliks ar janvāra mēnesim pārsteidzoši netipiskajiem laika apstākļiem, kad ārā ir +2C°, spīd saule un nav sniega! Protams, kādam Ziemassvētku sajūta ir sabojāta, bet viss dzīvē, tāpat arī dabā, mainās un nestāv uz vietas...

Ozolaines pagasta pārvalde, plānojot 2020.gada budžetu, ir ņēmusi vērā iestāžu vadītāju, pagasta darbinieku un vairāku iedzīvotāju viedokļus. Kopējā pagasta pārvaldes plānotā gada budžeta summa sastāda 726 093,00 EUR. Savukārt, Rēzeknes novada pašvaldība budžetu plāno pieņemt līdz 23.janvārim, kad visas četras apvienības ar savām pagastu pārvaldēm prezentēs savus budžetus novada komisijai.

RĒZEKNES NOVADS
Ozolaines pagasts
www.rezeknesnovads.lv www.ozolaine.lv

03.01.2020. s.Balbiši, + 2C°

ZIŅAS ĪSUMĀ:

Uz 01.01.2020 Ozolaines pagasta teritorijā ir deklarēts 1894 iedzīvotāji, kas ir par 8 personām vairāk, nekā uz 01.01.2019.gadā.

No 2020.gada 13.janvāra līdz 18.janvārim ieskaitot Ozolaines Tautas nama vadītāja Santa Ostaša atradīšies atvaļinājumā.

UZMANĪBU!

Struktūrvienība Ozolaines pagasta pārvalde aicina pagasta iedzīvotājus iesaistīties Ozolaines pagasta Iedzīvotāju konsultatīvajā padomē! Nākamā padomes tikšanās paredzēta 09.01.2020., pl.14.30 Ozolaines Tautas nama telpās Bekšu ciemā.

17.01.2020. plkst.16.00 notiks OzO jauniešu kluba dzimšanas dienas "SLIME ballīte". Programmā būs Slime meistarklase un dažādas aktivitātes ar pašu radīto slime!!! Pievienojies! Lūdzam iepriekš pieteikt savu dalību pasākumā, zvanot "OzO" jauniešu kluba vadītājai Veronikai (T.: 26284240).

Maltas pagastu apvienības vadītājs Edgars Blinovs apvienības iedzīvotājus pieņem katru trešdienu Maltā, Brīvības ielā 6.

07.02.2020. plkst. 15.00 Ozolaines Tautas nama Senioru klubs "Uguntiņa" svinēs savu 5 gadu jubileju! Laipni aicināti visi sveikt gribētāji!

Par Ziemassvētku saldām paciņām.

Tie Ozolaines pagasta iedzīvotāji, kuri kaut kādu iemeslu dēļ nevarēja nodrošināt savu bērnu klātbūtni Ozolaines Tautas nama rīkotajos Ziemassvētku pasākumos, kā arī seniori un cilvēki ar īpašām vajadzībām, kuri nespēs ierasties uz Ozolaines Tautas nama rīkoto Jaungada balli 08.01.2020., saldās konfekšu paciņas varēs saņemt darba dienās, darba laikā līdz 31.01.2020 Ozolaines bibliotēkā pie bibliotekāres Anitas Eisakas Bekšos un Ozolaines pagasta pārvaldē Balbišos pie lietvedes.

Bezspēcīgie un vientuļie seniori un cilvēki ar īpašām vajadzībām, zvanot pa tālruni 64640171, var pieteikt, lai pagasta pārvalde saldo paciņu piegādā uz mājām.

Par APSD darbiniekiem!

Nodarbinātības valsts aģentūra informē, ka 2020.gada janvāra sākumā Algotie pagaidu sabiedriskie darbi pagastos vēl nenotiek, jo tiek precizēta informācija pirmsavotos. Tiek lēsts, ka iespējams viss varētu noskaidroties un bezdarbnieki darbu varētu uzsākt pēc š.g. 15.janvāra. Taču priekšroka būs tiem bezdarbniekiem, kuri 2019.gadā nebija pabeiguši nostrādāt četrus mēnešus.

2020.gadā Nodarbinātības valsts aģentūra Ozolaines pagastam var iedalīt 10 vietas, kurās iesaistīt bezdarbniekus APSD procesā.

Jautājumu gadījumā lūdzam griezties pie Ozolaines pagasta pārvaldes lietvedes t.64640171, e-pasts: info@ozolaine.lv.

SIA ALAAS paziņojums!

Svētki drīz būs pagājuši. Ko darīt ar to galveno simbolu – eglīti? Ik gadu pēc svētkiem pie mājās mētājas apburušas eglītes. SIA „ALAAS” informē, ka līdz 31. janvārim eglītes bez maksas var nodot šķiroto atkritumu savākšanas laukumos – Rēzeknē Rīgas ielā 21B un sadzīves atkritumu poligonā „Križevņiki”. Pēc to savākšanas, eglītes tiks kompostētas. Tāpat egles var sadalīt pa daļām un sadedzināt pašiem vai arī ar egles zariem apsegt, aptīt dārzā augošās puķes, lai pasargātu tās no izsalšanas, kā arī- krūmus, ābeles un citus augļu kokus, lai dzīvnieki tos ziemā neapgrauz.

Rēzeknes novada Maltas bāriņtiesas locekļu darbības teritorija

Apzīmējumi:

- Bāriņtiesas priekšsēdētājas vietnieces J. Filimonovas tiešās darbības pagasti
- Bāriņtiesas locekles D. Rivčas tiešās darbības pagasti
- Bāriņtiesas locekles A. Smirnovas tiešās darbības pagasti
- Bāriņtiesas locekles D. Bules tiešās darbības pagasti
- Bāriņtiesas locekles I. Virzas tiešās darbības pagasti

Par bāriņtiesas darbu!

Pamatojoties uz Rēzeknes novada domes 2019.gada 18.aprīļa lēmumu "Par Rēzeknes novada bāriņtiesu reorganizāciju", Rēzeknes novada Ozolaines bāriņtiesa ar 2019.gada 1.jūniju tika reorganizēta, un Ozolaines pagasta darbības teritoriju pārņēma Rēzeknes novada Maltas bāriņtiesa. Rēzeknes novada Maltas bāriņtiesas juridiskā adrese: Brīvības ielā 6, Malta, Maltas pagasts, Rēzeknes novads, LV-4630.

No 2019.gada 1.jūnija Ozolaines pagasta pārvaldē strādā Rēzeknes novada Maltas bāriņtiesas locekle Daina Bule. Viņa apmeklētājus pieņem pirmdienās no plkst.8.30 līdz plkst.16.00, kā arī iepriekš piesakoties pa tālr. 64640231.

Saskaņā ar Rēzeknes novada pašvaldības iestādes "Maltas

pagastu apvienība" struktūrvienības "Ozolaines pagasta pārvalde" nolikuma 2.1.14.punktu, Ozolaines pagasta pārvalde bāriņtiesas darbinieku nodrošina ar darba telpām, biroja aprīkojumu, kancelejas piederumiem, interneta pieslēgumu, sakaru līdzekļiem un transportu darba pienākumu veikšanai Maltas bāriņtiesas darbības teritorijā.

Rēzeknes novada Maltas bāriņtiesa

Darbības teritorija: Maltas, Pušas, Sīlmalas, Feimaņu, Lūznavas, Čornajas, Griškānu, Kaunatas, Mākonkalna, Ozolaines, Stoļerovas pagasts.

Juridiskā adrese: Brīvības ielā 6, Malta, Maltas pagasts, Rēzeknes novads, LV-4630

barinties.a.malta@rezeknesnovads.lv

Tālrunis: 64631509

Fakss: 64621401

ALAAS akcija
„Nolietotās elektropreces uz
šķirošanas laukumu!”

10.01 - 10.03.2020.

Atved uz šķirošanas laukumu
NEIZJAUK TU ELEKTROTEHNIKU,
aizpildi akcijas dalībnieka
„kartītiņu” un laimē ALAAS vides spēli
„100 jautājumi par atkritumiem!”

Akcijas pilns nolikums - www.alaas.lv

SIA „ALAAS” aicina iedzīvotājus rīkoties videi draudzīgi

Uzsākot jauno gadu, SIA „ALAAS” aicina iedzīvotājus turpināt rīkoties videi draudzīgi. Tāpēc no 10.janvāra līdz 10. martam iedzīvotāji aicināti iesaistīties akcijā „Nolietotās elektropreces uz šķirošanas laukumu!”.

Nolietotā elektrotehnika ir vērtīga otrreizējā izejviela jaunu preču ražošanai. Jāatceras, ka nolietotās elektriskās un elektroniskās iekārtas satur arī cilvēkiem un dabai kaitīgas vielas, tāpēc tās nedrīkst nonākt apkārtējā vidē. Visas Latvijā nopērkamās elektropreces tiek marķētas ar īpašu simbolu – pārsvīrotu konteineru, simbols norāda, ka šo precis nedrīkst izmest kopā ar sadzīves atkritumiem. Veco, nolietoto elektropreču ceļš uz pārstrādi sākas atkritumu šķirošanas laukumā. Tāpēc akcijas laikā uz kādu no laukumiem neizjauktā veidā jāatnes/jāatved nolietotās elektropreces – televizori, ledusskapji, veļas mašīnas, trauku mazgājamās mašīnas, datori un monitori, radio aparāti, mūzikas centri, magnetolas, putekļu sūcēji, gludekļi, fēni, tējkannas, blenderi un cita mazā virtuves sadzīves tehnika, mobilie telefoni un to lādētāji u.t.t. Laukuma pārzinis piedāvās aizpildīt akcijas dalībnieku „kartītiņu”. Visi akcijas dalībnieki piedalīsies izlozē par 3 balvām no SIA „ALAAS”. Balvās – SIA „ALAAS” galda vides spēle „100 jautājumi par atkritumiem!”.

Akcijas vietas:

- atkritumu šķirošanas laukums Rīgas ielā 21 B, Rēzeknē;
- atkritumu šķirošanas laukums sadzīves atkritumu poligonā „Križevņiki”, Ozolaines pagasts, Rēzeknes novads.

Akcijas uzvarētāji tiks izlozēti. Ar uzvarētājiem sazināsimies personīgi, lai apsveiktu un kopīgi uzspēlētu spēli!

SIA ALAAS
Zilupes iela 50, Rēzekne, LV-4601
Tālrunis: 6 46 07673, 20211337
Fakss: 64607645
e-pasts: sia.alaas@inbox.lv

Bekšos top sociālā atbalsta un pašapkalpošanās prasmju telpa

Kopš pagājušā gada oktobra notiek aktīvs darbs pie sociālā atbalsta un pašapkalpošanās prasmju telpas ierīkošanas Ozolaines pagasta Tautas namā.

Aktivitātes notiek Lauku atbalsta dienesta Austrumlatgales reģionālās lauksaimniecības pārvaldes apstiprinātā projekta „Sociālā atbalsta un pašapkalpošanās prasmju telpa Ozolaines tautas namā”, Nr.19-01-AL15-A019.2203-000004, ietvaros. Projekts tika iesniegts Eiropas Lauksaimniecības fonda lauku attīstībai finansētās Latvijas Lauku attīstības programmas 2014.–2020.gadam apakšpasākuma 19.2. „Darbības īstenošana saskaņā ar sabiedrības virzītas vietējās attīstības stratēģiju” aktivitātēs 19.2.2. „Vietas potenciāla attīstības iniciatīvas” (rīcība 2.3. „Sociālo un veselības pakalpojumu attīstība”) ietvaros biedrības „Rēzeknes rajona kopienu partnerība” izsludinātajā LEADER projektu konkursā.

Rezultātā būs virtuve ar aprīkojumu, kā arī iespēja mazgāt, žāvēt un gludināt veļu, vajadzības gadījumā labot apģērbu. Izveidotā telpa sniegs iespēju pagasta iedzīvotājiem attīstīt pašapkalpošanās prasmes, veicinās mūžizglītības un interešu pasākumu rīkošanu un cita veida aktivitātes. Būtisks atbalsts šī projekta rezultātā būs tieši pagasta sociāli mazaizsargātām iedzīvotāju grupām.

Pašlaik notiek pēdējie darbi virtuves mēbeļu izveides procesā, ko veic SIA Kvadrāts. Jau ir iegādāta virtuvei nepieciešamā elektrotehnika: elektriskā plīts virsma, elektriskā cepeškrāsns, iebūvējamais ledusskapis, trauku

mazgāšanas mašīna un tvaika nosūcējs. Nopirkta arī veļas mazgājamā mašīna un žāvētājs, kā arī šujmašīna un overloks. Projekta ietvaros vēl tiks iegādāti virtuves piederumi un papildināts šūšanas aprīkojuma komplekts. Plānots, ka sociālā atbalsta un pašapkalpošanās prasmju telpas atvēršanas svētki būs februāra beigās.

Projekta attiecināmās izmaksas ir 9429,21 EUR, no kurām publiskais finansējums 90% apmērā ir 8486,29 EUR, Ozolaines pagasta pārvaldes līdzfinansējums 10% apmērā – 942,92 EUR.

Projekta vadītāja
Inga Cekša-Ratniece
inga.ceksa@inbox.lv

Vairāk informācijas par Eiropas Lauksaimniecības fondu lauku attīstībai pieejams Eiropas Komisijas tīmekļa vietnē: http://ec.europa.eu/agriculture/rural-development-2014-2020/index_lv.htm

RĒZEKNES RAJONA
KOPIENU PARTNERĪBA

NACIONĀLAIS
ATTĪSTĪBAS
PLĀNS 2020

EIROPAS SAVIENĪBA
EIROPAS INVESTĒ LAUKU APVĪDOS
Eiropas Lauksaimniecības fondu
lauku attīstībai

Atbalsta Zemkopības ministrija un Lauku atbalsta dienests

CILVĒKU MASVEIDA MEDĪBAS PIESPIEDU DARBAM

142

*No SS un policijas novada
vadītāja Daugavpilī ziņojuma
žandarmērijas komandierim
Latvijā*

*Daugavpilī
1942. g. 19. maijā*

Kopš 1942. g. 4. maija Latgales apgabalā notiek SD akcija darbaspēka saņemšanai, kas skar vienīgi krievu vecticībniekus un poļus. Bez galvenā mērķa — iegūt darbaspēku — šai akcijai arī jāizvāc no apgabala nemierīgie elementi, kas galvenokārt sastopami krievu vecticībnieku un poļu vidū.

Daugavpils, Ludzas un Rēzeknes apr., kas ir galvenie iecirkņi šai akcijā, SD spēku rīcībā nodoti katrā pa

90 šucmaņu, kurus iekļauj, rodoties grūtībām, kā arī darbaspēka transportēšanā. Darbaspēku vispirms vajadzēja savākt pēc brīvprātīgiem pieteikumiem, un varu lietot izvairīšanās gadījumā. Vervēšanā vajadzēja iesaistīt kā pagasta valžu locekļus, tā arī garīdzniekus.

Daugavpils un Ludzas apr. akcija noritēja bez lielākiem starpgadījumiem. Darbam nozīmētie lielākoties gāja brīvprātīgi, tikai mazāko daļu vajadzēja atvest ar policijas spēkiem, cik tas vēl bija iespējams, ļaudīm bēgot mežā. Lielākā daļa ieradās pagasta valžu noteiktajos sapulcēšanās laukumos, no kuriem tos, neatlaižot mājās, tūdaļ aiztransportēja uz savākšanas nometni Daugavpilī. Atsevišķos gadījumos ļaudīm nebija nepieciešamā apģērba utt., mājās vieni paši bija palikuši mazi bērni, kurus tad pievāca bāriņtiesa. Šādu bardzību pa daļai atkal izlīdzināja, sievietes no savākšanas nometnes aizsūtot atpakaļ viņu saimniecībās.

Vispār arī Daugavpils un Rēzeknes apr. saņemtajām personām radās iespāids, ka tās nošaus. Ar izskaidrošanu izdevās ļaudis pārliecināt, ka tā nav. Iedzīvotājos tomēr cirkulē vistrakākās baumas... Turklāt īpaši latviešu iedzīvotāji šīs baumas izplata krievu un poļu iedzīvotājos, kurus pārņem bailes un šausmas. Tikai ar to un dažkārt arī ar aso rīcību izskaidrojamas saņemamo iedzīvotāju bailes un bēgšana.

Teksta turpinājums 5.lpp.

Rēzeknes apr. neritēja tik gludi kā Daugavpils un Ludzas apr. Akcijai nozīmētais SD darbinieks viņa rīcībā nodoto 35 šucmaņu vietā iesaistīja 165 vīrus, apdzīvotās vietas — pa daļai naktī — ielenca, tā ka kopumā iedzīvotājos radās iznīcināšanas iespaids. Saņemamo personu lielākā daļa aizbēga mežā, kur starp apbruņotajiem ļaudīm un policiju notika pat apšaudīšanās. 1942. g. 14. maijā akcijai vajadzēja notikt Ozolaines pagastā. No citiem pagastiem saņemtās vēstis iedzīvotāju vairākumu pamudināja bēgt. Tika konstatēts, ka ļaudis samukuši Losu purvā. Purvu pārmeklēja, pie tam izcēlās apšaudīšanās starp policiju un bēgļiem. Beidzot apcietināja 9 iedzīvotājus, kas bija apbruņoti ar 6 krievu šautenēm, 1 krievu pusautomātu, 1 saīsinātu pusautomātu, 3 rokas granātām un 64 patronām. 6 apcietinātie pieder Losu ciemam, 2 — Bekšu ciemam. Pēc drošības policijas rīko-

juma Losu ciemu pilnīgi evakuēja un 160 iedzīvotājus apcietināja. Inventāru nodeva pagasta valdei, un ēkas aizzīmogoja. Ciemu apsargā 30 šucmaņi. 15. maijā ciema tuvumā apcietināja vēl kādu apbruņotu vīru, vārdā Leonīdu Kuzņecovu, kuram jābūt vienam no tiem izpletņu lēcējiem, kas 1942. g. 6. aprīlī nosēdās Ozolaines pagastā. Daļa apcietināto personu nogādāta darbā, bet pārējās izvietotas pie paziņām citos ciemos. Tālāk šī ciema lietu kārtos tuvākajās dienās . . .

Kopsavilkumā jāsaka, ka akcija novadā izraisījusi neiedomājamu satraukumu. Liela daļa krievu un poļu iedzīvotāju uzturas mežā vai citos ciemos utt., citi, ko līdz pamana policiju, pretojas ar ieročiem, lauki paliek neapstrādāti. Cik nepieciešams novadā iztīrīt vecticībnieku un poļu elementus, pierāda gadījums Lošu ciemā, kur bija izveidojusies ar automātiem, citām šautenēm un rokas granātām apbruņota banda. Šai sakarā atklājas, ka iedzīvotājiem ir ļoti daudz ieroču, turklāt labāku nekā šucmaņiem, ka iedzīvotāji, neraugoties uz pastāvīgiem uzaicinājumiem, šos ieročus nenodod un līdz ar to neapliecina nekādu gribu pakļauties pastāvošajai iekārtai.

(Vinnars), iecirkņa žandarmērijas leitnants
un žandarmērijas gebītsfīrers

LPSR CVVA, P-82. f., 1. apr., 1. l., 34. un 35. lapa. Kopija. Tulkots no vācu valodas.

Marijas bērības svētku laika atmiņas, cauri daudzām desmitgadēm...

Foto: Evita Priedīte

Manās bērības mājās, tāpat kā citās ģimenēs tolaik mūsu sādžā, par pirmajiem patiesi ļoti nozīmīgajiem ziemas gadalaika svētkiem tika uzskatīti Ziemassvētki-7.janvāri. Savukārt, Jaunā gada svinības man saistījās ar „zinātnes un mākslas pili”, kas bija noslēpusies starp gadsimtiem vecām liepām, – ar Ozolaines pagasta Liepu pamatskolu. Tajā starp divām klases telpām bija izjaucama siena. Pirms svētkiem to vāca nost, lai izveidotos diezgan ietilpīga zāle, kur izvietoja svētku eglīti. Skolas kurinātājs un apsargs, onkulis Saša un onkulis Mitrofans, ar zirgu no meža veda augstu greznu zaļo skaistuli, bet mēs, skolēni, ar nepacietību gaidījām to ierodamies uz skolu un ar prieku vēlējamies eglīti tūlīt pat arī aptaustīt, apčamdīt. Un tad sākās īsta maģija: skolēni un skolotāji ar lielu prieku pušķoja eglīti. Rotājumi, lielākoties, tika darināti no kreppapīra- bērnu rokām tapa daudzus metrus garas virtenes, eglītei krelles tika radītas no zeltainiem salmiem, sniegpārslīnas- no vates, vizulojošs „lietutiņš” no alumīnija folijas, konfetti no daudzkrāsainiem aplikāciju papīriņiem, no kartona tika izgrieztas un ar akvareļu krāsām izkrāsotas dzīvnieku un putnu figūriņas. Bet starp šo, bērnu rokām radīto rotājumu bagātību, cauri bija redzamas istas stikla mantīnas, kuras mēs varējām pētīt bezgalīgi, acis nespējot novērst. Tik ļoti gribējās tām pieskarties un vienlaikus darījām to ar lielu uztraukumu- ka tik nesaplēst šo brīnumu. Bet eglītes galotnē pie pašiem griestiem mirdzēja un vizuloja piecstaru zvaigzne.

Un beidzot bija klāt arī ilgi gaidītā

diena- svētki pie eglītes! Šajos svētkos, kas bija jautri, liksmi, skali un neaizmirstami, mēs gājām kopīgās rotalās, dziedājām dažādas bērnu dziesmiņas, kuras atceros vēl joprojām, stāstījām dzejolišus pie eglītes, tāpat arī rādījām dažādus sportiskus trikus „tiltiņa”, „zivtiņas”, „špagata”, „svecītes” un citu figūru veidā. Ak, cik gan tās toreiz bija tālu no pilnības, bet mums, 7-10 gadus veciem lauku bērniem, tie bija īsti sportiski vieglatlētikas sasniegumi.

Tāpat sacentāties literāru viktorīnu minēšanā, kaut arī paši vēl nesen tik bijām iemācījušies lasīt. Atceroties un izvērtējot to visu ar šodienas prātu, aptveru, ka visos šajos priekšnesumos, pateicoties mūsu labsirdīgo skolotāju viedumam, tika veikti pirmie lieli soli mūsu izaugsmei, īpaši kautrīgo bērnu, jo šie visi pasākumi veicināja mūsu pārliecību par sevi, kas katram dzīvē ir ļoti nepieciešama...

Interesanta bija kāda spēle pie eglītes, kas man ir palikusi atmiņā uz visu dzīvi. Skolotāja, kas vadīja pasākumu, nostiepa apmēram 4 m garu virvi, uz kuras vēlāk sakāra dažādas mantīnas- burtnīcas, krāsainos zīmulus, parastos zīmulus un pildspalvas, pildspalva lodītes un dzēšgumijas, pa kādai rotālietai, konfektei krāsainos papīriņos un citus sīkumus šādā garā. Katram spēles dalībniekam aizsēja ciet acis, apgriezta to vairākas reizes ap savu asi, lai mazliet izjauktu sapratni par atrašanās virzienu, tad, sekojot pārējo dalībnieku smiekliem, ovācijām un priekšā teicieniem, ar aizsietām acīm un izstieptām rokām, kurās bija šķēres, katrs meklēja savu pārsteigumu. Kad pārsteigums bija uztaisīts, ar šķērēm tika pārgriezta lentīte un katrs šādā veidā tika pie savas dāvanīņas, iepriekš pilnīgi nenojaušot, kas tas būs. Cik bija tik liels prieks uztautīt savu pārsteigumu un tikt pie tā!!!

Visi šie sīkumi, kas šodien šķiet smieklīgi, tolaik likās ļoti vērtīgi un nozīmīgi esam! Pat tāds nieks kā dzēšgumija... Savukārt, konfektes tolaik mājās bija tik reti, ka katra mutē nonākusi „bombonga” likās bezgala garšīga, turklāt, to papīriņus pēc tam varēja bezgalīgi pētīt un priecāties, bet visskaistākajam konfekšu papīriņim noteikti tika tas gods tapt par grāmatzīmi burtu grāmatā. Ne katram bērnam bija arī krāsainie zīmuļi vai 24 lappušu burtnīca... Ne velti kopš pašas bērības prātā ir palicis V.Osejeva stāsts „Zilās lapas”, kurā atspoguļojas visa mūsu bērības laika realitāte...

Tāpat pie šīs eglītes notika arī jautri karnevāli! Kas tik tur nebija!!! Pasaku varoņi, zvēriņi un putniņi,

karalienes, raganas ar visiem saviem palīgiem... Lai radītu tērpus, tika izmantoti visi mammu un vecmāmiņu veco mantu krājumi, ko papildināja bērnu neizsīkstošā fantāzija! Un, protams, arī skolotāju padoms un palīdzība.

Arā visapkārt sniegs, kupenas, uz logu rūtīm leduspuķu raksti, bet mājīgajā, svētku noformējumā tērptajā skolas ēkā, starp ziemas atmosfēru, pie eglītes bija atrodamas arī pukēs!!! Jā, jā! Pukēs- bērnu karnevālu kostīmos, kas pilnībā darināti no krāsaina kreppapīra. Un, rau, rotalās ar Salatēti dodas gan zvaniņi, gan margrietīnas, gan rudzupuķes. Tolaik kreppapīram bija milzu vērtība! Ne visās ģimenēs tolaik bērniem bija iespēja uzšūt jaunus svētku kleitīnas, bikses vai kreklīnus. Vecākiem par darbu kolhozā samaksa tika izsniegta pamatā graudos. Tāpēc jauns brīnišķīgs karnevāla kostīms no kreppapīra tolaik atrisināja visas problēmas! Un jāatzīmē to visu mūsu skolotāju viedums un iejūtība, kuri rūpējās, lai jautrajā un tik neaizmirstamajā Jaungada karnevālā neviens no mums nejustos nabadzīgāks par citiem, pat, ja nebija iespējams uz balli ierasties jaunā tērpā. Svētku sajūtu pārpilni, nodauzījušies un satraukuma pilni mēs, protams, „ar vienu aci” skatījāmies uz Salatēta maisu, kas stāvēja pie eglītes. Tas bija darināts no spīdīga atlasa auduma, košs un... liels!!! Likās, ka tajā atrodami īsti dārgumi!!! Svinību noslēgumā Salatētis, kurš šķita kā īsts brīnums, nācis no paša pasaku meža, no šī maisa mums dalīja dāvanas. Cik prieka un sajūsmas mums tās sagādāja, cik neapraktāmi vērtīgas un mums ļoti dārgas tās toreiz šķita! Skaisti koši kreppapīra maisiņi, kuri bija skolotāju rokām pašūti, pārsieti ar lentīti, kas darināta no šī paša papīra, toreiz spēja ietilpināt ap kilogramu konfekšu- krāsainu, smaržīgu konfekšu- „spilventiņus” ar ievārījuma pildījumu. To garšu un aromātu nekad neaizmirsīšu. Un pats galvenais- tās nelipa kopā! Vērtīgā dāvana tika saudzīgi nestā mājās un ilgi, ilgi priecēja un atgādināja par brīnišķīgo Jaungada eglītes pasākumu ar burvi- Salatēti.

Skolas Jaungada eglītei sekoja skolēnu ziemas brīvdienas ar bērnu ziemas priekiem un izklaidēm, kā arī precīga Ziemassvētku gaidīšanas sajūta, kuras svinēja katrās mājās...

Bērības atmiņas dalījās

Marija Jurkova

*Senioru pulciņa „Uguntiņa”
dalībniece*

*Rakstu tulkoja un sagatavoja
publicēšanai, Santa Ostaša
Ozolaines Tautas nama vadītāja*

Pa dzimtās zemes ārēm.
Izdevniecība „Zvaigzne”, 1988

[...] Pēc 8 km sasniedzam Zosnu un no Zosnas pa lauku ceļu ejam uz Višķeriem. Labajā ceļa pusē atrodas Rāznes ezera Zosnas gala līča zemais krasts. Ejot pa ceļu, aplūkojamas sešas Zosnas gala salas. Ceļa kreisajā pusē aiz niedrāja redzams Zosnas ezers.

Pie Višķeriem ieteicams uzkāpt Rāznes ezera krasta pauguros, no kuriem atklājas plašs skats uz Zosnas gala līci. Tālāk ejam pa veco Rēzeknes ceļu līdz lielceļam, pa kuru, ejot 4 km dienvidrietumu virzienā, nonākam F. Roziņa Maltas sovhoztehnikumā, bet, ejot apmēram 100 m pa lielceļu ziemeļaustrumu virzienā, nonākam pie Ritiņu ceļa atzarojuma un nogriežamies pa to. Šeit atklājas skats uz *Ismeru-Žagatu ezeru*. Ceļa malā daudz bērzu. Kad noiet 4 km, ceļa kreisajā pusē redzams Ismeru grants karjers. Vēl pēc 3 km sasniedzam *Gaiduļu ezeru*, kurš atrodas Ritiņu ceļa kreisajā pusē. Tūristiem pa Ritiņu ceļu jāaiziet līdz *Kugriņu ezeram*. Tas atrodas ceļa malā, kreisajā pusē. Ceļš līdz Ritiņiem ved pa paugurainu apvidu. Tā labajā pusē redzams nelielais *Usvišu ezers*. Tālāk ejam līdz diviem ezeriem kreisajā pusē. Tie ir *Kiuku* un *Ritiņu ezeri*.

Par ezeru izcelšanos nostāsti vēstī, ka agrāk ezeru vietā bija purvs ar maziem, aizaugušiem ezeriņiem. Cauri purvam tecēja upīte. Uz šīs upītes poļu pans Bronislavskis ap 1881. gadu uzcēla dzirnavas. Izveidojās Kiuku ezers. Pēc tam pie Ritiņiem uzcēla otras dzirnavas — izveidojās Ritiņu ezers. Dzirnavas Lielā Tēvijas kara laikā nopostīja. Abi ezeri savienoti. Tiem cauri tek upīte, kura iztek no Gaiduļu ezera un ietek Kiuku ezerā.

Ritiņu ezera ziemeļu galā atrodas **Ritiņu ciems**. Tur vācu okupācijas laikā darbojās padomju aktīvistu grupa. Vieni no aktīvākajiem grupas dalībniekiem bija A. Ustinovs, kurš aizgāja bojā Salaspils koncentrācijas nometnē, un I. Ivanovs.

Aiz Ritiņiem izejam uz Rēzeknes—Daugavpils šosejas,

pa kuru virzāties uz Rēzekni. Pilsēta izveidojusies Rēzeknes upes un Rēzeknes (Kovšu) ezera krastos. [...]

Ozolaines pagasta mednieku biedrība "Dabas draugi 1"

Edgara nomedītais staltbriedis, ciemojoties pie mednieku kolektīva Alūksnes pusē

24/01/2015 14:16

Foto no Edgara Runča personīgā arhīva

Ozolaines pagastā jau vairākus gadus desmitus darbojas pašiem sava mednieku biedrība, par kuru lielākā daļa ozolainiešu nemaz nenojauš, bet, vienlaikus, daudzi Ozolaines pagasta iedzīvotāji šo gadu gaitā ir bijuši un patreiz ir šī kolektīva biedri... Jau aizvēsturiskos laikos vīri devās medībās, lai gādātu pārtiku savai saimei, ciltij, kā arī sarūpētu materiālu apģērbam un iedzīvei, jo tas bija izdzīvošanas jautājums, bet šobrīd, kad gaļa ir nopērkama ikvienā pārtikas veikalā, kad apģērbs ir pašsaprotama ikdienas norma, kad mājās sildāmies ar dažāda veida apkuri un kažokādas vairs nav nepieciešamas kermeņa ietērpsanai un sildīšanai, vēlme doties dabiskos, mežonīgos apstākļos un medīt dzīvniekus pašiem, tomēr pavisam nav zudusi... Tāpēc, lai iepazītos ar medību jomu tuvāk un noskaidrotu dažādus ar medībām saistītus jautājumus, iztaujājām ilggadējos kolektīva biedrus Pēteri Itkaču un Aleksandru Marjanovu, kā arī - ilggadēju biedru un šobrīd arī Ozolaines medību biedrības "Dabas draugi 1" vadītāju Edgaru Runču... Kas mūsdienās liek vīriem doties mežā, kāda ir medību procedūra, rituāli un ko darīt ar meža gaļu, kā to pagatavot, par to mums vislabāk spēj pastāstīt tikai viņi paši!

- Kad ir dibināta Ozolaines pagasta mednieku biedrība "Dabas draugi 1" un cik mednieku šobrīd ir kolektīvā?

Mednieku biedrības pirmsākumi meklējami vēl padomju laikos. Laika gaitā, sekojot likumdošanai, ir mainījies kolektīva juridiskais statuss, bet kopumā var teikt, ka kolektīvam ir jau tikpat kā 40 gadi. Šobrīd biedrības sastāvā ir 35 dalībnieki jeb biedri, kas nākuši no

dažādām vietām, ne tikai no Ozolaines pagasta. Praktiski no biedrības pirmsākumiem - kāds jau tikpat kā 40 gadus, kāds gandrīz 30 gadus, tās sastāvā darbojas 3 ozolainieši - Pēteris Itkačs, Aleksandrs Marjanovs un Zigfrīds Lukaševičs. Protams, bija arī vēl citi Ozolaines pagastam piederīgi mednieki, taču daudzi no viņiem jau ir devušies aizsaulē. Kolektīva vadītājs pašreiz ir ozolainietis Edgars Runčs, kurš pats ir šī kolektīva biedrs kopš 1995.gada. Bez Ozolaines pagasta iedzīvotājiem, "Dabas draugu 1" sastāvā ir arī daudz pilsētnieku. Ir arī ģimenes, kuras medī - tēvs un dēls, piemēram. Citos gadījumos - vectēvs vai tēvs jau vairs neiet medībās, bet vietā nak dēli, mazdēli. Kolektīvā ir arī viena dāma, ozolainiete, kas "atsvaidzina" veču kolektīvu. Kā stāsta paši mednieki, viņa lieliski šauj, garšīgi sagatavo pēcmedību mielastu. Lai arī viņa nav biežs medību dalībnieks šajā lokā, bet par tām reizēm, kad viņa piedalās, kungi ir priecīgi.

Īk pa laikam pienāk arī kāds jauns biedrs. Citreiz paiet gadi 5 un neviens nav izrādījis vēlmi iestāties biedrībā, bet gadās, ka vienā gadā biedru skaitu papildina pat 2 jauni dalībnieki. 2019.gada nogalē arī tika uzņemti 2 jauni biedri.

- Kāda ir kārtība, kā ir iespējams kļūt par mednieku, iestāties klubā un būt tā biedram?

Lai kļūtu par mednieku, ir jāiziet apmācības, jāliek eksāmens, jānokārto medicīniskās pārbaudes. Turklāt, medicīniskā komisija arī pēc tam, kā esi kļuvis par mednieku, regulāri jāiziet reizi 5 gados obligāti. Medicīniskās komisijas procesā noteikti ir jāapmeklē narkologs, psihiatrs, jāveic redzes un dzirdes pārbaude.

Informācija par sevi katram medniekam ir jānodod Latvijas Valsts policijā, speciālā šim nolūkam organizētā kabinetā, kur tā turpmāk glabājas. Medību ierocim policijā ir jāveic pārbaudes, tāpat arī mājās ir jābūt slēgtam seifam, kur glabājas medību ieroči. Pašiem "uz rokām" ir jābūt reģistrētai mednieka apliecībai, ieroču glabāšanas atļaujai. Jāpiezīmē, ka bez personu apliecinoša dokumenta, mednieka apliecības un ieroču atļaujas veikalā nemaz nevar iegādāties patronas.

Katrs mednieks maksā biedrībai biedra naudu, tālāk šī nauda kalpo tam, lai biedrība varētu samaksāt nodevu par izsniegtajām limitēto medijamo dzīvnieku atļaujām Valsts meža dienestā jeb Mežniecībā. Tieši Mežniecība, izsniedzot atļaujas, arī nosaka - cik un kādus dzīvniekus pa medību sezonas periodu konkrētai biedrībai ir ļauts nomedīt.

Agrākos laikos obligāta bija kārtība, ka, iestājoties medību kolektīvā, sākumā jaunajam medniekam kādu laiku ir jāpiedalās medībās kā dzinējam, tā teikt - jāiziet atlasī. Taču, kā stāsta Ozolaines mednieku biedrības vadītājs Edgars, tagad teorētiski vairs tāda obligāta noteikuma nav. Ja cilvēks ir nolīcis vajadzīgos eksāmenus, ir pierēģistrējies sevi Latvijas Valsts policijā, saņēmis ieroču atļauju, principā viņš, ienākot kolektīvā, var jau doties medībās kā mednieks. Taču labais paraugs tik un tā būtu sākumā ievērot šo kādreizējo kārtību un sākotnēji piedalīties medībās kā dzinējam, izejot visu medību procesu sākot ar fiziski grūtāko dzinēja darbu, vēlāk jau tiekot pie šaušanas.

- Kā tiek izdotas medību atļaujas - cik daudz un kādus dzīvniekus, putnus mednieki drīkst medīt?

Izsniegtajā atļaujā dzimums un vecums, kā arī daudzums ir atkarīgs no konkrēto dzīvnieku vai putnu tā brīža populācijas. Piemēram, tā kā pēdējos gados aktuāls jautājums ir cūku mēris, tad mežacūkas var medīt visu gadu un praktiski neierobežotā daudzumā. Protams, katrs nomedītais dzīvnieks tiek vests uz laboratoriju, lai uztaisītu analīzes uz slimībam un parazītiem. Ja dzīvnieku ķermenī tiek konstatēts cūku mēra vīruss, tad pārtikas un veterinārais dienests doto kautķermeni izņem un utilizē. Par katru nomedīto cūku medību kolektīvs vai privātpersona saņem "prēmiju" 30. EUR apmērā, ja cūka izrādījusies slima, tad vēl vairāk. Par lapsām un jēnotsuniem maksā pa 10 EUR, bet maksāšana notiek aptuveni 2 mēnešus gadā, kamēr PVD "nesavāc" vajadzīgo daudzumu lapsu un jēnotsuņu.

Teksta turpinājums 9.lpp.

Teksta sākums 8.lpp.

- Vai biedrībā tiek ievērotas kādas īpašas tradīcijas, kārtība, kas notiek pirms medībām, to laikā, pēc medībām, vai ir īpaši noteikumi, kas jāievēro?

Pirms medību uzsākšanas, biedrības vadītājs velta sveicienu kolektīvam, tam seko mutiskas instrukcijas, tiek nolasīti drošības tehnikas noteikumi, visi medību dalībnieki ar savu parakstu apliecina, ka instruktažu ir noklausījušies un ievēros to.

Kas attiecas uz apģērbu, medniekam tērpā obligāti ir jābūt kam sarkanam cepurei, jakai vai kam citam, lai viņš būtu pamanams. Bet dzinējiem jābūt uzģērbtai košas krāsas vestei.

Kad mednieki izvieto savas "pozīcijas", obligāti tiek pārbaudīts un saskaņots, vai visi mednieki ir nostājušies tā, ka redz viens otru. Katram ir jāredz, kur stāv pārējie. Dzinēji, obligāti, ir tie, kas "nāk ar balsi".

Ejot ierocis nekādā gadījumā nedrīkst būt pielādēts. Kad mednieki nostājas mastā, tad tiek ielādēta arī municija un visi ir šaušanas gatavībā. Kad dzinēji beidz dzišanu, tad ieroci uzreiz izlādē. Kad ir nomedīts kāds dzīvnieks, pareiza etikete ir tāda, ka kolektīva vadītājs svinīgi pasniedz egles zariņu tam, kurš ir to paveicis un šis zariņš tiek piesprausts pie veiksmīgā mednieka cepures. Jāatzīst gan, ka reizēm šo procedūru piemirstas ievērot. Vēl ir tāda kārtība, ka tam, kurš ir nomedījis dzīvnieku, pašam būtu jāpiedalās nomedītā dzīvnieka sadales procesā. Pats mednieku kolektīva vadītājs Edgars Runčs stāsta, ka viņš labprāt piedalās šajā procesā, uztverot to ar zinātniski pētniecisku interesi, jo ir interesanti izpētīt, izdarīt secinājumus par to, kur lode ir trāpījusi, kā medību municija ir iedarbojusies utt.

- Vai ir ticējumi, kaut kādas zīmes, kam ticat, ko ievērojat?

Jā, ir! Piemēram, mednieki tic, ja sieviete iet tukšiem spainiem medniekam pretī, kad viņš dodas medībās, kaut vai dodies atpakaļ mājās, jo tik un tā atgriezīsies mājās bez medījuma ... Ja iet ar pilniem, tad mednieki tic, ka būs daudz medījuma!

Tāpat mednieki ir novērojuši, ka, braucot medībās, nedrīkst ņemt līdzī maisinus gaļai, citādi nebūs, ko tajos likt. Ja nepaņem līdzī, tad medījums noteikti būs!

Ir dzirdēts, ka pirms medībām nevajadzētu bārdū skūt, šo ticējumu ievēro medību biedrības vadītājs Edgars. Ja kāds medībās ir ieradies svaigi noskuvies un kārtīgi iesmarzējies, tas tūlīt tiek "pavilkts uz zoba" - ka aizbiedēs visus zvērus

prom. Jo, patiesībā, dzīvniekiem ir ļoti laba oza un tie sev neparasto smaržu sajutīs jau pa gabalu, tādējādi vēlēšies no šīs nepazīstamās smaržas uzmanīties.

Arī gērbšanās ziņā, nenoliedzami, katram ir savs personīgais ticējums - katram ir savas laimīgās, veiksmīgās drēbes.

- Vai ir kādas īpašas dzīvnieku pievilināšanas metodes?

Mednieki stāsta: "Mūsu medību teritorijā esam ierīkojuši daudzas dzīvnieku barotavas, kur vedam vecos kartupeļus, graudus - kviešus, auzas un daudz ko citu, kas izaudzēts pašu dārzā. Barojam dzīvniekus." Kā atzīst medību kolektīva vadītājs, viņš savas barotavas apmeklē tikpat kā reizi 3 dienās. Tas ir jau kļuvis par dzīvesveid - barotavas regulāri atbraukt un pārbaudīt un vajadzības gadījumā papildināt. Kartupeļi un graudi ir labākais dzīvnieku pievilināšanas līdzeklis. Kukurūza arī ļoti garšo, īpaši mežacūkām. Aļņiem un stirnām tiek izlikts laizāmais sāls, kuru tie ļoti labprāt laiza.

Medību biedrības vadītājs stāsta, ka mednieki paši, atkarībā no savas fantāzijas, izdomā dažādus pievilināšanas līdzekļus, bet tas, pamatā, ir raksturīgs individuālajām medībām. Pie tādiem interesantiem pievilināšanas līdzekļiem var minēt, piemēram, šādu: bundža tiek iebērtā kukurūza, trauks tiek sadurstīts, aizvākots ciet un kaut kur uzkārts. Šī smarža pievilina dzīvniekus, tie barībai nevar tikt klāt, taču ilgi un citīgi mēģina to izdarīt, tādā veidā nodrošinot savu klātbūtni noteiktā vietā.

Kā stāsta Pēteris Itkačs: "Vēl mēs paši, smeloties idejas, piemēram, internetā, no sadzīves materiāliem esam radījuši dažādus paštaisītus rīkus, kuri rada dzīvniekus pievilinošas skaņas, piemēram, skaņa, kad tēviņš sauc māti. Tagad, protams, internetā ir pieejamas dažādu dzīvnieku dažādu saucienų skaņas, kuras medību laikā iespējams atskaņot mežā, pievilinot zvērus."

- Kāda ir Ozolaines medību biedrības medību teritorija? Kur Jūs medijāt?

"Mūsu kluba medīšanas teritorija ir praktiski visā Ozolaines pagastā. Medijam, sākot no Rēzeknes robežas no vienas puses un Sīlmalas pagasta - no otras. Par kokrēto teritoriju izmantošanu ir noslēgti līgumi ar Ozolaines pagasta pārvaldi, attiecībā uz tās pārvaldībā esošajām teritorijām. Tāpat tiek noslēgti līgumi arī ar privātpašniekiem. Biedrība par šīm nomas tiesībām maksā nodevas zemju īpašniekiem, bet parasti šo nomas maksu prasa tikai juridiskās personas.

Mežacūka, Edgara nomedīta

Foto no Edgara Runča personīgā arhīva

Daudzi privātpašnieki nevēlas savos mežos laist medniekus, bet pēc tam gadās, ka paši cieš no dzīvnieku veiktajiem meža postījumiem.

Ir arī iedzīvotāji, kas īpaši lūdz mednieku palīdzību, piemēram, gadījumos, kad bebrī ir izveidojuši aizsprostu pavisam nevēlamā vietā. Lūdz, lai palīdzam tikt no tiem vaļā. Bet to var darīt, protams, tikai sava kolektīva teritorijā, citu kolektīvu teritorijā kāja netiek sperta.

- Kāds ir visraženākais medību laiks?

Pēteris Itkačs uzskata, ka tas ir rudenī, kad sākas sniegs. Savukārt kolektīva vadītājs Edgars Runčs teic, ka, iztirzājot šo jautājumu "dziļāk", tomēr katram dzīvniekam varētu noteikt savu vispiemērotāko laiku. Piemēram, aļņu medīšanai vispiemērotākais laiks, viennozīmīgi, ir oktobris, kad sākas medību ar dzinējiem sezona. Dzīvnieki visu vasaru nav tramdīti, viņi vairs nav tik tramīgi, tik uzmanīgi, līdz ar to arī ir vieglāk nomedijami. Mežacūkām labākais laiks ir decembris, tieši tad, kad ir uzsnidzis sniegs. Tad ir redzamas mežacūku pēdas, dzīvniekus ir vieglāk izsekot un ielenkt. Piemēram, 2019.gada nogalē, kad bija uzsnidzis sniedziņš, kolektīvs vienu medību laikā nomedija 9 mežacūkas, pēc pāris dienām vēl 6. Kad sniegs nokusa, arī medības tika atliktas uz vēlāku laiku. Pirms jaunā gada vēlreiz uzsnīga sniedziņš, kolektīvs devās mežacūku medībās un tās atkal bija veiksmīgas. Mežacūku medībām sniegs ir ļoti vajadzīgs! Salīdzinoši, aļņus nomedīt ir daudz vienkāršāk, mežacūkas sarežģītāk, tāpēc uzsnigušais sniegs ir kā liels palīgs. Stirnu bukus (tēviņus) vislabāk medīt jūnijā, jūlijā jeb vasarā, bet novembrī akcents tiek likts uz stirnām.

Teksta turpinājums 10.lpp.

Teksta sākums 8.lpp.

- Kādi dzīvnieki pamatā dominē mūsu pusē? Un kādi ir retāk sastopami?

Pēteris Itkačs: "Ozolaines pagasta mežos dominē, pirmkārt, alni un mežacūkas, kā arī stirnas un stirnu buki, lapsas, zaki, jenotsuni, bebrī.

Agrāk pīles bija daudz, tagad ļoti reti, tagad visas pie RIMI Rēzeknē (smejas). Agrāk ap Lošu ezeru bija daudz sloku. Tas ir tāds neliels putniņš, bet garšīgs. Tagad gan slokas ir aizliegts medīt, jo medīu sezonas laiks sakrīt ar to pārošanās laiku.

Ozolaines mežos novērojam daudz alņus, bet tie, protams, mi-grē...

Ozolaines pagastā ir redzēti vilki, Lošu ezera rajonā."

- Kādā veidā pēc tam tiek sadalīts nomedītais loms?

Sajā ziņā medībās darbojas konkrēti noteikumi - tas, kurš dzīvnieku nomedī, tam pienākas iekšējie orgāni (aknas, plaušas, sirds, nieres jeb visi subprodukti, kas ir ļoti garšīgi), kā arī galva un kājas, ieskaitot galveno trofeju - ragus. Pārējais ķermenis tiek vienādi sadalīts visam medību kolektīvam. Un, lai viss notiktu tiešām godīgi un objektīvi-medijums tiek sadalīts iespējami vienādās daļās maisiņos un "aklajā izvēlē" katrs tiek pie sava, iepriekš neredzot un neizvēloties starp citiem.

- Kā tiek pārstrādāta nomedīto dzīvnieku gaļa?

Mednieki stāsta, ka paši mājās gatavo dažāda veida pamatēdienus, tāpat arī žāvē desas un sautē gaļu konserviem, īpaši agrāk viss tika darīts pašu mājās. Tagad gaļa bieži tiek nodota pārstrādei gaļas pārstrādes uzņēmumā, izmantojot piedāvāto pakalpojumu, bet preti tiek saņemti jau gatavi izstrādājumi, piemēram, kūpinātas desas.

- Vai nav vēl medīt dzīvniekus?

Pēteris Itkačs: "Sākumā bija grūti, īpaši, kad redzi mazos alņēnus un māti. Bet, kad sāk iekšēji žēlot dzīvnieku, tad ir grūti nomedīt to, nesanāk normāli trāpīt, tad ir pārdzīvojušs pašam un dzīvnieks mokoši mirst. Rodas sajūta, ka dzīvnieks jūt to, kā jūtas mednieks. Pēdējā laikā jau cenšos par to vairs vispār nedomāt."

Aleksandrs Marjanovs: "Brīžiem tiešām ir žēl!"

Edgars Runčs: "Par šo jautājumu var strīdēties bezgalīgi, "ar putām uz lūpām"... Pats šāviens, patiesībā, ir ļoti maza daļa no visa medību procesa un visu darbību kopuma, līdz ar to mednieki nekoncentrē savas domas vien uz šāvienu... Turklāt, medības jau nav gaļa vien, ko iegūstam mēs, kas piedalījušies medībās... Ir savairojies ļoti liels

Foto no Edgara Runča personīgā arhīva

daudzums meža zvēru, sējumiem, dārziem tiek nodarīti lieli postījumi, ik gadu notiek smagas avārijas, kurās izraisījuši dzīvnieki uz ceļa! Pats bīstamākais ceļa posms, kur mana vislielāko dzīvnieku kustību, ir no Balbišu brāļu kapiem līdz pat Bekšiem. Ik gadu šajā posmā notiek vismaz 2 avārijas, kurās cieš ne tikai dzīvnieki, bet arī cilvēki.

Vēl arī mednieki cenšas ievērot nerakstītu likumu - ja reiz esi mednieks, ej medīt zvēru, tad izšķirošajā brīdī jācenšas visu izdarīt maksimāli ātri un pareizi, lai dzīvniekam nebūtu jāpiedzīvo mokas. Nedrīkst šaut no pārlieku liela attāluma; jāšauj no tāda, lai esi drošs, ka trāpīsi, nevis ievainosi dzīvnieku un liksi tam piedzīvot mokas. Ja ir šaubas, labāk nešaut.

Vēlreiz atgriežoties pie medību ētikas, tad varam arī spriest tā, ka medijamajam dzīvniekam ir visas maņas - viņš redz, dzird, var aizbēgt, bet, ja reiz ir ticis nomedīts, tad mednieks šoreiz ir izrādījies veiklāks, izmanīgāks par dzīvnieku. Cita lieta ir mājās dzīvnieki. Cilvēki kūti audzē dzīvniekus, velta tiem uzmanību, pakasa aiz auss, ik reizi aizējozt uz kūti, sauc milvārdiņos un pēc tam kā nodevēji ņem un nokauj šo dzīvnieku. Tad rodas jautājums - kas ir mazāk ētiski - medības vai šis otrais piemērs?"

- Ko cilvēkiem vajadzētu ievērot, saskaroties ar savvaļas dzīvniekiem?

Mežā dzīvo ļoti daudz slimu dzīvnieku, piemēram, lapsām ir sastopama trakumsērga, dažādas ādas slimības, mežacūkas, savukārt, slimo ar cūku mēri. Nedrīkst ar kailām rokām skarties klāt jebkādam meža dzīvnieku paliekām mežā. Ja mežā

tiek atrasta, piemēram, beigta lapsa, un ir vēlme to novākt kaut kur, nekādā gadījumā nedrīkst tai skarties klāt bez cimdkiem. Agrāk lapsas labprāt cilvēki ņēma, lai izmantotu to ādu kažokiem, tagad gan to neviens vairs nedara, drošības apsvērumu labad.

- Ko var teikt par medījuma gaļu, ar ko tā ir labāka, kā tradicionālā veikalos nopērkamā gaļa?

Medījuma gaļa ir pavisam citāda, nekā veikalos nopērkamā. Tā ir ekoloģiska, tīra un laba mūsu veselībai. Pēteris Itkačs: "Visgaršīgākā, manā skatījumā, ir mežacūkas gaļa!"

- Vai Jūsu ledusskapī ir atrodamā tikai medījuma gaļa vai tomēr arī cita veida?

Pēteris Itkačs: "Mājās ēdam tikai medījumu. Dažreiz veikalā nopērkam kādu siļķi, pārmaiņas pēc."

Edgars Runčs: "Es vispār veikala gaļu neatzīstu un neatceros, kad pēdējo reizi to esmu pircis. Ēdu tikai meža gaļu. Tāpat taisam no šīs gaļas arī desas, konservus. Ja kādreiz gadās vajadzība pirkt cita veida gaļu, tad noteikti izvēlos to pirkt pie pazīstamiem saimniekiem, par kuriem esmu drošs, ka sivēns ir audzis labvēlīgos apstākļos, barots ar dabīgu pārtiku, nevis ķīmiju... Savvaļas dzīvnieks ēd, ko grib, savvaļas dzīvnieka gaļā nav ķīmijas, jo tie pārtiek no zālītes, lāpiņām, koku miziņām, zemē izraktām saknītēm, no graudiem... šo gaļu nesalīdzināsi ar veikala gaļu, par to pat diskutēt nav vērts..."

Teksta turpinājums 11.lpp.

Teksta sākums 8.lpp.

- Vai medībās ir gadījies arī kāds kuriozs?

Pēteris Itkačs: "Man ir žēl bebrus šaut, jo tie ir čakli strādnieki. Reiz gadījās nošaut bebru, tajā brīdī pašam iekrist ūdenī, izmirt, izmērcēt medību ieroci un un neatgriezeniski sabojāt to."

Savukārt, Aleksandrs Marjanovs ir pārliecināts, ka katras medības ir interesantas un tajās neiztiek bez kurioziem un humora.

Gan Pēterim, gan Edgaram medībās ir gadījies ar savu bisi nošaut vairākus dzīvniekus ar vienu šāvienu. Edgars stāsta, ka reiz medību laikā pamanīja stirnu, notēmēja un šāva pa to, redzot tikai vienu stirnu, bet, kad pienāca klāt nomeditājam dzīvniekam, izrādījās, ka aiz tā stāvēja vēl viena stirna un abas tika nomedītas ar vienu piegājienu. Savukārt, Pēterim ir gadījies ar vienu šāvienu nošaut gan divas sternas, gan arī divus zaķus, gluži kā anekdotē...

- Jūsprāt, visgaršīgākā medījuma gaļas recepte?

Ceptas svaigi medītas sternas aknas

Svaigas sternas aknas liek uz pannas, cep eļļā, sīpolos, pievieno sāli un citas sev tikamas garšvielas, bet beigās obligāti pievieno konjaku. Cep ~5 minūtes, atkarībā no liesmas intensitātes, bet tik ilgi, līdz asinis netek. Galvenais nosacījums, lai būtu "īstais smekis", protams, ir cept dabā, svaigā gaisā!

Padomi:

Ne tikai šim ēdienam, bet medījuma ēdieniem vispār vienmēr ir jāpielej klāt mazliet degvīna vai konjaka, tas palīdz gaļai kļūt mīkstai. Ir mēģināts medījuma gaļu paturēt alū, pirms gatavot, arī šajā gadījumā

Foto no Pētera Itkača personīgā arhīva

sanāk ļoti mīksta gaļa. No aļņa kājas sanāk lieliska aukstā gaļa jeb galerts Tāpat arī no mežacūkas galvas.

(Ar recepti dalījās Pēteris Itkačs)

Edgars Itkačs par garšīgāko medījuma gaļas ēdienu uzskata jaunas mežacūkas (pavasara sivēna) cepeškrāsni ceptas ribiņas. Konkrētas receptes nav, jo, kā uzskata paši mednieki, gaļas pagatavošanas procesam jāpieiet radoši-pašam pavāram jājūt, kādas garšvielas piemeklēt, kā gatavot... Viens padoms ir pārbaudīts- meža gaļai "patik" ķiploks! Visu pārējo jājūt pašiem.

Edgara skatījumā, garšīgs ēdiens ir arī aļņu teļa karbonāde- vienkārši izklapēta un izcepta. Tā izdodas mīksta, sulīga un garšīga, taču mežacūkas ribiņām vienalga nekas nestāv klāt.

Kāds pēcvārds noslēgumā?

Edgars Runčs: "Gribētu vērsties pie tās sabiedrības daļas, kura

varbūt ne īpaši ieredz medniekus un domā, ka viņi ir primitīvi "slepavas", kā mūsdienās viens otrs izsakās. Tā parasti domā tie cilvēki, kuri no tās visas padarīšanas neko nesaprot. Varu droši apgalvot, ka īsts mednieks (uzsveru- īsts) dabai dod daudz vairāk, nekā paņem sev. Ne velti man kādreiz mamma pus-pajokam pārmeta, ka labāk būtu mājas cūkas nobarojuši ar to graudu daudzumu, kas tiek vests uz mežu. Bet nu tādi mēs esam un tur neko nevar darīt... Paies 3-4 dienas, piebraukšu pie meža, kviešu maiss plecā un uz barotavu..."

*Medniekus intervēja un rakstu sagatavoja,
Santa Ostasa,
Ozolaines Tautas nama vadītāja
Mob.:25127340
santa.ostasa@ozolaine.lv*

Foto no Pētera Itkača personīgā arhīva

INFORMĀCIJA!

Oficiāli mednieku biedrība „DABAS DRAUGI 1”, pēc Lursoft datu bāzes, reģistrēta 2006.gadā, kur biedrības darbības veids minēts - medniecība un ar to saistītās palīgdarbības, kā arī citas sporta nodarbības. Ozolaines pagasta medību biedrības "Dabas draugi 1" vadītājs ir Edgars Runčs, kurš pats ir šī kolektīva biedrs kopš 1995.gada.

Sobrīd biedrības sastāvā ir 35 dalībnieki jeb biedri, kas nākuši no dažādām vietām, ne tikai no Ozolaines pagasta.

OZOLAINIEŠU TRADĪCIJAS, SAGAIÐOT ZIEMASSVĒTKUS UN GADU MĪJU...

/Turpinājums/

Lai smeltos jaunas idejas un iedvesmotu ikvienu mūsu lasītāju ieviest savos svētku svinēšanas paradumos jaunas vēsmas, iepriekšējā OZOLAINE.LV numurā 2019.gada decembris Nr.12[68] aicinājām Ozolaines pagasta iedzīvotājus dalīties ar saviem stāstiem par to, kā viņu ģimenēs, kolektīvos tiek sagaidīti un svinēti svētki šodien un kā tas notika agrāk, jo reizēm jaunas vēsmas mūsu dzīvē ienes tieši veco tradīciju izcelšana ārā no „atmiņu pūra lādes” dziļumiem...

Galina Filipova, senioru kluba „Uguntiņa” dalībniece

Tā kā Galinas bērnības zeme ir Ukraina, tad viņa, labprāt, dalās arī ar savas bērnības dāvanas tiem, kuri labi uzvedušies šajā gadā, bet tiem, kuri nav bijuši paklausīgi un ir darījuši blēnas- tiem zem spilvena, tiešām, rītā atrodas žagari!

Savukārt Vecā Jaunā gada dienā- 14.janvārī- ir cita raksturīga tradīcija. Bērni pieliek pilnas kabatas ar graudiem, ar labību, un dodas apgaitā pa mājām. Kurās mājās ienāk, tajās ņem labību rokās un ar atvērto „sēj” pa visu istabu, vienlaikus skaitot īpašu auglīga, veiksmīga, ražīga gada vēlējuma pantīnu, vēlot labklājību visās dzīves jomās, bet mājinieki pretī iedod kādu kapeiņu mazajiem laimes nesējiem.

Vēl Galina atceras, ka kādreiz savām rokām tika taisīti tādi kā lukturiši, ko kāra eglītēs. Tie nebija

vienkārši- lukturos iekšā bija paslēptas mazas dāvanīņas. Bērniem ar aizsietām acīm bija jāuztausta kāds lukturīts un tas jāceļ nost no eglītes, tālāk valējām acīm jāskatās, kāds tad pārsteigumīnš katram ir ticis rokā. Savukārt, savas jaunības laikos, kā stāsta Galinas kundze, Ozolaines klubā bija tradīcija tieši Jaungada naktī rīkot Jaungada pasākumu, kas tradicionāli sākās pulksten 1.00 naktī. Jauno gadu visi sagaida mājās, savās kompānijās, bet pēc tam devās izdejoties uz klubu.

Olga Koļesnika, Liepu pamatskolas skolotāja

Ziemassvētkus svinam ģimenes lokā. Katru gadu braucam ciemos pie vecākiem uz laukiem. Pulcinā ar vecākiem, mazbērniem patīk kopā lipināt un cept piparkūkas. Ja ir sniegs, protams, ejam ārā lipināt sniegavīru un vizināties ar ragaviņām.

Anna Tarakanova, senioru kluba „Uguntiņa” vadītāja

Jaunības laikos, kad bērni vēl bija mazi, pusnaktī gājām ārā uz Saules ielas krustojumu, līdzī šampanietis, apkārtējo privātmāju un daudzdzīvokļu māju iedzīvotāji arī pulcējās ārā. Mums pašiem vienmēr bija 2 eglis- viena istabā, otra ārā pie mājām. Pusnaktī gājām ārā pie savas eglītes, skatījāmies pilsētas salūtu, sākumā savā ģimenes un ciemiņu lokā saskandināt dzirkstošā vīna glāzes par godu Jaunajam gadam, tad visi pulcējas kopā ārpus sētām, visi kaimiņi sveica viens otru un kopīgi saskandinājām, bet bērni jālvās ziemas priekiem, ņemot vienkāršus finiera gabalus un šļūcot lejā turpat no sniegiem klātā Saules ielas kalniņa. Tas bija tāds sirsnīgs, draudzīgs un saliedējošs moments.

Kad savi bērni jau bija izauguši un parādījās mazbērni, man Jaungada vakarā ļoti patika pārgērbties par Salaveci vai labo Raganīnu. Komplektēju maisu ar dāvanām un svinību vakarā bridu ar to iekšā mājās, kur mēs visi pulcējamies kopā ar bērniem un mazbērniem. Lai tiktu pie dāvanām, katram bija kaut kas jāizdara- jāskaita pantīnš, jādzied dziesmiņa vai jāstāsta anekdote, visi labprāt to arī darija. Kad dāvanas bija izdalītas, Salatētis vai Raganīna devās prom un ieradus vecmāmiņa Anna. Reiz sanāca kuriozs- mazbērni pēkšņi atskārta, ka Salatētis ir prom, bet vecmāmiņa ir palikusi bez dāvanas, kā tā?!?!? Šādi reakcijai un situācijai nemaz nebija gatava. Pusnaktī gājām visi ārā ar šampanieti skatīties salūtu. Jāatzīst, ka šāda pārgērbšanās un sveikšana

man un pārējiem ļoti patika, bija aizraujoši! Tagad, kad mazbērni ir paaugušies, šo tradīciju vairs nepieņemjam, jo mazbērni vecmāmiņu lieliski prot atmāskot un pazīt, viņiem vairs tas neliekas interesanti. Bet joprojām ik pa laikam to atceros un pasmejos, ka bija varen' jauki!

Faina Gleizda, senioru kluba „Uguntiņa” dalībniece

Mums ģimenē laika gaitā ir izveidojusies pašiem sava Jaunā gada tradīcija, pulcējoties pie svētku galda kopā ar bērniem un mazbērniem. Personīgi es katru gadu veidoju īpašu liela izmēra sienas avīzi, kurā apkopoju- kurš, ko šajā gadā ir sasniedzis, paveicis, labu izdarījis. Gada notikumu avīzi prezentēju, izstāstu par katru kaut ko interesantu. Noslēgumā pasniedzu īpaši tematiski sagatavotas dāvanīņas, kas, protams, ir pārdomāti izveidotas un nav aizmiršts arī par humoristisku piesitienu. Sis sienas avīzes rituāls ir kļuvis par manu ikgadējo, neapšaubāmi patīkamo, pienākumu un par mūsu ģimenes ilggadēju tradīciju, ko ikviens ik gadu Vecgada vakarā gaida. Avīzes prezentēšana sākas ap plkst. 22:00 un kamēr ikvienam tiek veltīta sava uzmanība, tiek izdalītas dāvanīņas, jau tuvojas laiks arī doties vērot salūtu!

Jekaterina Kolesnikova, senioru kluba „Uguntiņa” dalībniece

Arī manās mājās Jaungada svinībās neatņemama sastāvdaļa ir kāda manis izdomāta un ieviesta tradīcija. Tās pamatā ir šāds rituāls- es ņemu 2 simbolus- aizejošā gada un nākamā gada, piemēram, šogad tā būs cūka un pele. Sie simboli var būt mikstās mantiņas vai kādā citā veidolā. Sākumā es visiem lūdzu atbildēt uz jautājumu- kurš vārds katram patīk labāk- „pateicos” vai „vēlos”. Tad ņemu šos 2 simbolus un eju klāt pie katra. Tam, kurš izvēlējās „pateicos”, ir jāņem rokās aizejošā gada simbols un jāsaka tam pateicības vārdi par to labo, ko šis gads ir atnesis, iedevis, pavēris iespējas utt. Tam, kurš izvēlējās „vēlos”, ir jāņem rokās sagaidāmā gada simbols un jāsaka tam savas vēlmes, ko kārojas jaunajā gadā piepildīt. Tas arī notiek ap 22:00 vakarā. Kad visas vēlmes un pateicības ir izteiktas, laiks sagaidīt arī Jauno gadu! Šī aktivitāte patīk visiem- pieaugušie savas vēlmes un pateicības pārdomā un izsaka nopietnāk, bērni- kā katrs pats jūt un saprot, kas jāsaka, savukārt, bērniem atbildes parasti ir smieklīgākas. Bet kopumā tas ik gadu izdodas par vienu jautru un sirsnīgu pasākumu!

Teksta turpinājums 11.lpp.

Teksta sākums 10.lpp.

Jekaterina Orlova, Ozolaines Tautas nama darbiniece

Jaunais gads mūsu saimē, neapšaubāmi, saistās ar kopīgu svinēšanu pie bagātīgi klāta svētku galda. Man ļoti patīk gastronomiskie eksperimenti, tāpēc jau laicīgi cenšos atrast jaunas idejas gan ēdienu sastāva, gan izskata ziņā... Pagājušā gada hīts bija saldā mandarīnu rulete, šogad gribu izveidot īstu ananāsu no biskvītu kārtām, kas pildītas ar garšīgu krēmu... Arī ciemiņi nepaliek „atbildi parādā” un ciemakukulī cenšas atvest ko interesantu, lai visus pārsteigtu. Taču galdā tiek likti arī absolūti tradicionāli ēdieni, kas ir kļuvuši par neatņemamu Jaunā gada svinību galda sastāvdaļu jau kopš bērnības. Un, pirmkārt, svētku galdā obligāti ir jābūt galertam jeb aukstajai gaļai. Manā bērnībā mamma gadu mijas svinībām vienmēr cepa arī garšīgas bulciņas, jo tajā laikā bija sava gotiņa, savs piens, tika turētas savas cūciņas, tāpēc, bez aukstās gaļas tika gatavotas arī pašiem savas desas. Jaungada nakti izjūtam kā jautrus svētkus, svinēšanu, priecēšanos. Savukārt, Ziemassvētkus gan-uztveram kā Dieva svētkus, tos izjūtam savādāk un dziļāk, ar ģimeni dodamies uz baznīcu. Un šī tradīcija ir mūsu vecāku ieaudzināta mums bērnībā.

Protams, starp īstajiem svinamajiem datumiem, vienmēr atrodam iespēju sapulcēties kopā ar kolektīvu, lai nosvinētu aizejošo gadu un priecīgi saskandinātu par jauno. Jāsaka, agrāk, neviena kolektīva kopā sanāksana šajā gada posmā arī nepagāja bez tradicionālās aukstās gaļas. Bet vēl mums lielā cieņā bija mūsu kasieres Veras Vasilkovas kartupeļu desas. Tādas desas gatavo tikai viņa. Skiet, parasts ēdiens, vienkārši produktimasa līdzīga kā kartupeļu pankūkām, bet papildināta ar smalki sagrieztu cūku speķi, taču visiem siekalas saskrien mutē ikreiz, kad atceramies par šīm sulīgajām un sātigajām desām.

*Santa Ostaša
Ozolaines Tautas nama vadītāja*

Par Ozolaines PII „Jāntārpiņš” Ziemassvētku gaidīšanas laiku!

Brīnumainais Ziemassvētku gaidīšanas laiks, kas nāk ar pirmo, ātri kūstošo sniegu, lampiņu virtenēm, rūķiem, pašu ceptu piparkūku smaržu, bērnu darinātām dāvaniņām, dzejoliem, rotājām, greznotām eglēm, "Jāntārpiņā" ir viens no darbīgākajiem gada posmiem. Ik dienu, soli pa solītim, tuvojamies svētkiem, mācījamies tos sagaidīt skaisti un sapņojām par Ziemassvētku vecīša ierašanos. Jau no decembra sākuma mūsu mājās valdīja patīkama rosība, lai gaidīšanas laikā tiktu paveikts viss tas, kas mums - visiem kopā, kā lielai saimei, un arī katram atsevišķi, ir tik nozīmīgi, lai Ziemassvētki ienāktu mūsmājās...

Visi zina- lai atnāktu Ziemassvētki, vajag izdarīt daudz labu darbiņu - izrotāt grupas telpas, svinību zāli. Vajag arī svētku smaržu sajūst. Piparkūku cepšana ir viena no Ziemassvētku populārākajām un sirsnīgākajām tradīcijām, kas visā mājā ienes īsto svētku noskaņu un siltumu, piepildot to ar savu patīkamo aromātu. Arī mūsu pirmsskolas izglītības iestādes audzēkņi, kopā ar skolotājām, veltīja īpašu uzmanību vienam no skaistākajiem pirmssvētku rituāliem – piparkūku cepšanai. Nu jau tradicionāli centāmieš parādīt un devām iespēju katram pamēģināt, kā tas ir - cept šos mazos ziemassvētku našķus. Un šis process mūsu dārziņā bija neapstāms: grupā valdīja kņada, prieks un neatkārtojamas smaržas. Ikviens bērns varēja veidot piparkūkas pēc savas fantāzijas un vēlmēm – tās bija gan cietas, gan mīkstas, ar glazūru un bez, sirsniņu, zvaigznišu

un daudzās citās formās. Ļoti būtiski bija iepazīties ar darba drošību un higiēnu, ar nepieciešamajiem virtuves piederumiem un cepšanas procesa- no miklas pagatavošanas līdz cepšanai cepeškrāsnī. Kopīgi cepām, kopīgi nobaudījām izceptās piparkūkas, daļa no tām kļuva par dāvanām, daļa- par pārsteigumu vecākiem. Rezultātā bērni ne tikai garšoja pasceptās piparkūkas, bet arī izrotāja ar tām eglīti gan grupā, gan iestādes gaitenī.

Kopā mums izdevās radīt svētku sajūtu ne tikai savās sirdīs, bet arī apkārtējā vidē!

Sodien varam teikt, ka Ziemassvētki mūsu pirmsskolā tika pavadīti "ne pa jokam", jo mēs esam piedzīvojuši skanīgus, sirsnīgus, mīļus, gaišus svētku pasākumus katrā grupā, kuri pulcēja kopā un iepriecināja tik daudzas lielas un mazas sirsniņas. Prieks kopā būt! Lai svētku sajūtas turpina virvot ap mums! Laimīgu Jauno gadu!!!

*Valentīna Mališeva
Ozolaines pagasta
Pirmsskolas izglītības iestādes
„Jāntārpiņš” vadītāja*

*Mob.:28635261
valentina.maliseva@saskarsme.lv*

**Ozolaines bibliotēkas darbs skaitļu valodā
 (Dati ņemti no BIS ALISE par 2019 .gadu)**

Aktīvo lietotāju kopskaits	225
t.sk. bērni un jaunieši līdz 18 gadiem	83
Fizisko apmeklējumu kopskaits	3850
pieaugušie	3115
bērni un jaunieši līdz 18 gadiem	735
Izsniegumu kopskaits	5861
bērniem un jauniešiem līdz 18 gadiem	624
pa veidiem:	
grāmatas	2584
t.sk. bērnu grāmatas	632
seriālizdevumi	3206
galda spēles	71
Krājums fonds uz 31.12.2019.	9580
t.sk. grāmatas	7315
seriālizdevumi	2227
audiovizuālie resursi	7
galda spēles	31

17. Дарья
18. Все для женщин
19. Открыто
20. Тайны звезд
21. Звезды и советы
22. Семеро с ложкой
23. Толока. Народный доктор
24. Толока. Сваты
25. Толока. Сваты Заготовки
26. Толока. Сваты На даче
27. Толока. Сваты На пенсии
28. Толока. Сваты На кухне
29. Толока. Счастливая и Красивая
30. Толока. Домашние
31. Толока. Делаем сами
32. Толока. Саша и Маша
33. Толока. Золотые рецепты наших читателей
34. Толока. Цветок

Anita Eisaka
 Ozolaines bibliotēkas vadītāja

2020. gadā Ozolaines bibliotēkā pieejami preses izdevumi

1. Ieva	7. Privātā dzīve
2. Ievas Māja	8. Praktiskais Latvietis
3. Ievas Veselība	9. Ievas Padomu avīze
4. Ievas Virtuve	10. Панорама Резекне
5. Ievas Dārzs	11. Резекненские Вести
6. Patiesa Dzīve	12. Семь суперсекретов
	13. МК – Латвия
	14. Вестник ЗОЖ
	15. 1000 советов
	16. 1000 секретов

BEZMAKSAS INFORMATĪVAIS IZDEVUMS

Atbildīgā par izdevumu Ozolaines bibliotēkas vadītāja
 Anita Eisaka, anita.eisaka@ozolaine.lv, mob.: 26009181

Izdevums iznāk vienu reizi mēnesī. Tirāža: 300 eksemplāri.
 Elektroniski izdevumu var izlasīt Rēzeknes novada pašvaldības un Ozolaines pagasta pārvaldes mājas lapās.

- draugiem.lv/ozolaine
- facebook.com/ozolainespagasts
- twitter.com/ozolaine
- instagram.com/ozolaine.lv
- youtube.com/Rēzeknes novada Ozolaines pagasta pārvalde

IZDEVĒJS:
 RĒZEKNES NOVADA PAŠVALDĪBAS IESTĀDE
 "MALTAS PAGASTU APVIENĪBA"
 Reģ.Nr.: 40900027426
STRUKTŪRVIENTĪBA „OZOLAINES PAGASTA PĀRVALDE”
 Adrese: „Lazdas”, Balbiši, Ozolaines pag.,
 Rēzeknes nov., LV-4633
 E-pasts: info@ozolaine.lv
 Tālr./Fakss: +371 64640171
 Web: www.ozolaine.lv

REKVIZĪTI:
 Banka: A/S Swedbank
 Swift kods: HABALV22
 Konta Nr.: LV68HABA0551046064481

